

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามพระราชบัญญัติบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ได้บัญญัติให้การบริหารงานออกเป็น 3 ส่วน คือ การปกครองส่วนกลาง การปกครองส่วนภูมิภาค และการปกครองส่วนท้องถิ่น การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นรูปแบบการปกครองที่เกิดจากนโยบายการกระจายอำนาจ โดยรัฐบาลมอบอำนาจให้กับประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเอง เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนโดยตรง เช่น การปกครองในสภาพตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดสวัสดิการเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังพระราชบัญญัติการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดภารกิจให้องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจ หน้าที่ในการสงเคราะห์และส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ยังได้บัญญัติไว้ใน มาตรา 53 “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพมีสิทธิได้รับสวัสดิการสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรีและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ”

จากการศึกษาของมูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย พบว่าในช่วงที่ผ่านมา อัตราตายและอัตราเกิดมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการลดลงอย่างรวดเร็วของอัตราเกิดภายในระยะเวลาอันสั้น ส่งผลกระทบให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางอายุของประชากร ในปี พ.ศ.2503 มีจำนวนประชากรสูงอายุ (อายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป) 1.5 ล้านคน หรือ คิดเป็นร้อยละ 5.4 ของประชากรทั้งหมด จำนวนประชากรสูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็น 7.6 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2552 และจะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าตัวในปี พ.ศ. 2568 เป็น 14.0 ล้านคน หรือคิดเป็น ร้อยละ 13 และ ร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมดตามลำดับ สถานการณ์นี้ทำให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ซึ่งหมายความว่า ประเทศไทยมีผู้สูงอายุ (อายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป) มากกว่าร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด (มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย, 2552 : 1) ซึ่งจะทำให้ผู้สูงอายุประสบกับปัญหาต่าง ๆ ที่ตกอยู่ในภาวะพึ่งพิงในหลาย ๆ

ด้านเช่น ด้านสุขภาพ ด้านเศรษฐกิจและรายได้ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย รวมทั้งด้านจิตใจ ซึ่งจะต้องมีผู้ดูแล คือคนในครอบครัวหรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิด ในกรณีผู้สูงอายุที่ต้องอยู่คนเดียวนั้น จำเป็นต้องอาศัยคนในชุมชน หรือในกรณีที่ต้องการการดูแลพิเศษต้องมีผู้ดูแลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเข้ามาช่วยเหลือดูแล เช่น อาสาสมัครหรือผู้ช่วยผู้ดูแลผู้สูงอายุ (อผส.)

จากที่ผ่านมารัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาผู้สูงอายุที่อยู่ในชุมชน จึงได้จัดรูปแบบการช่วยเหลือผู้สูงอายุเพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ในชุมชนแทนการเข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐ จึงจัดเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ซึ่งได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ในระยะแรกอยู่ในความรับผิดชอบของกรมประชาสงเคราะห์หรือปัจจุบัน คือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ทำหน้าที่จ่ายเงินให้กับผู้สูงอายุทุกจังหวัดคนละ 300 บาทต่อเดือน ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 รัฐบาลมีนโยบายกระจายอำนาจและแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และได้กำหนดให้มีการถ่ายโอนภารกิจเบี้ยยังชีพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยจึงได้ออกระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถตั้งงบประมาณสงเคราะห์เบี้ยยังชีพได้ตามสถานการณ์การเงินการคลังของแต่ละองค์กร ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพิจารณาคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติ การจัดลำดับผู้ได้รับการสงเคราะห์จากประชาคมท้องถิ่น การเพิกถอนและการอนุมัติรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ ไปจนถึงการจ่ายเงินสงเคราะห์ ซึ่งระเบียบฉบับนี้จะรวมเบี้ยยังชีพไว้ด้วยกัน 3 ประเภท คือ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เบี้ยยังชีพผู้พิการ และเบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์ สำหรับผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพนั้น จะต้องผ่านการพิจารณาคัดเลือกมาจากการประชาคมของหมู่บ้าน โดยเรียงลำดับความสำคัญตามจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีนั้นไว้ ผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพสามารถเลือกรับเบี้ยยังชีพได้เพียงประเภทเดียว ส่วนวิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพจะจ่ายปีละ 2 ครั้ง ครั้งละ 6 เดือน หากผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพเสียชีวิตลงให้จ่ายแก่ทายาทในงวดนั้น และจะระงับสิทธิในการรับเบี้ยยังชีพในงวดถัดไป พร้อมเลื่อนบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพในลำดับต่อไปแทนผู้เสียชีวิต

ในปี พ.ศ. 2552 รัฐบาลได้มีนโยบายสร้างหลักประกันรายได้ เป็นการตอบแทนการทำงานหนักมาตลอดชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุอย่างเป็นระบบ จึงได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 เพื่อเพิ่มการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้กับผู้สูงอายุทั่วประเทศที่มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป นอกเหนือจากกลุ่มที่เคยได้รับการช่วยเหลือแล้ว ซึ่งระเบียบนี้จะมีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่าง

จากระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 คือ ผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพสามารถรับเบี้ยยังชีพได้หลายประเภท เช่น ผู้พิการที่รับเบี้ยยังชีพคนพิการ หากเป็นผู้สูงอายุด้วยก็สามารถรับได้ทั้งสองประเภท ได้รับทั้งเบี้ยยังชีพคนพิการและเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพอย่างทั่วถึงทุกคน ยกเว้นผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐแล้ว โดยไม่ต้องคัดเลือกจากประชามหุ่บ้าน เหมือนระเบียบฯ ปี พ.ศ. 2548 แต่ต้องมาขึ้นทะเบียนเพื่อขอรับเบี้ยยังชีพในเดือนพฤศจิกายนของทุกปีเพื่อขอรับเงินเบี้ยยังชีพในปีงบประมาณถัดไปแทน รัฐจะจัดสรรงบประมาณไว้ในลักษณะเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ต้องตราในข้อบัญญัติหรือเทศบัญญัติ วิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพจะดำเนินการจ่ายไม่เกินวันที่ 10 ของเดือน อัตราการจ่ายเดือนละ 500 บาท หากผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพเสียชีวิตให้ระงับการจ่ายเบี้ยยังชีพแก่บุคคลนั้นทันทีโดยสิทธิจะไม่ตกแก่ทายาท พร้อมส่งเงินคืนคลังจังหวัดทันที

ปี พ.ศ. 2554 รัฐบาลได้มีนโยบายเพิ่มเงินเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 โดยเปลี่ยนแปลงอัตราการจ่ายเป็นแบบขั้นบันได คือ ผู้สูงอายุที่อายุ 60 – 69 ปี ให้จ่ายในอัตรา 600 บาทต่อเดือน อายุ 70 – 79 ปี ให้จ่ายในอัตรา 700 บาทต่อเดือน อายุ 80 – 89 ปี ให้จ่ายในอัตรา 800 บาทต่อเดือน อายุ 90 ปีขึ้นไป ให้จ่ายในอัตรา 1,000 บาท ส่วนขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติในการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพยังยึดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552

สำหรับสภาพปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่างนั้น พบว่ามีลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารท้องถิ่น รวมทั้งในระดับประเทศ ซึ่งผู้บริหารประเทศได้มีนโยบายเกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยยังชีพเปลี่ยนแปลงเสมอ กฎระเบียบที่ใช้ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจึงถูกแก้ไขเป็นประจำ ซึ่งปัจจุบันกฎระเบียบที่ใช้ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ คือ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 มีผลทำให้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ถูกยกเลิก ซึ่งทั้งสองระเบียบนี้จะมีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน ทำให้ประชาชนเกิดความสับสนในแนวทางการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เกิดแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป ถึงแม้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบและผู้บริหารท้องถิ่นได้พยายามทำความเข้าใจ ถึงแนวทางการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพตาม

ระเบียบใหม่ แก่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ แต่ก็ยังคงมีผู้สูงอายุอีกหลายคนยังไม่เข้าใจ
แนวทางการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุดังกล่าว

ผู้ศึกษาในฐานะเป็นพนักงานส่วนตำบลอึ่งอึ่ง ซึ่งปฏิบัติงานในตำแหน่ง นักพัฒนา
ชุมชน ทำหน้าที่ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอ
จตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจเกี่ยวกับ
การดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในองค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง โดยจะทำการศึกษาว่า
ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในระดับใด รวมถึงมี
ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างไร เพื่อจะได้
รับทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ใช้ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการดำเนินการจ่ายเบี้ยยัง
ชีพผู้สูงอายุ และนำผลจากการศึกษาที่ได้ ไปใช้เป็นสารสนเทศในการพัฒนาการดำเนินการ
จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัด
ร้อยเอ็ด ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำถามการศึกษา

1. ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การ
บริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด อยู่ในระดับใด
2. ผู้สูงอายุที่มีเพศและจุดจ่ายเบี้ยยังชีพที่ต่างกันมีความพึงพอใจต่อการดำเนินการ
จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัด
ร้อยเอ็ด แตกต่างกันหรือไม่
3. ผู้สูงอายุมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างไรต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพ
ผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพของ
องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพของ
องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอึ่ง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด ที่มีเพศและจุดจ่าย
เบี้ยยังชีพที่แตกต่างกัน

3. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้สูงอายุต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่าง อำเภोजตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

ขอบเขตในการศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่าง อำเภोजตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด ใน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการเตรียมการก่อนรับขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ ขั้นตอนการขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ ขั้นตอนการจัดทำทะเบียนและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ขั้นตอนการจ่ายเบี้ยยังชีพ และขั้นตอนการระงับการจ่ายเบี้ยยังชีพ ตามแนวทางการจ่ายเบี้ยยังชีพระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ผู้สูงอายุ ในเขตพื้นที่ตำบลอึ่งอ่าง จำนวน 9 หมู่บ้าน จำนวน 549 คน ที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนรายชื่อผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 (ข้อมูลจากทะเบียนรายชื่อผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2554)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลอึ่งอ่าง อำเภोजตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 232 คน ที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนรายชื่อผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 (ข้อมูลจากทะเบียนรายชื่อผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2554) โดยการคำนวณกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1967 : 725 ; อ้างถึงในบุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 41 – 42) และได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

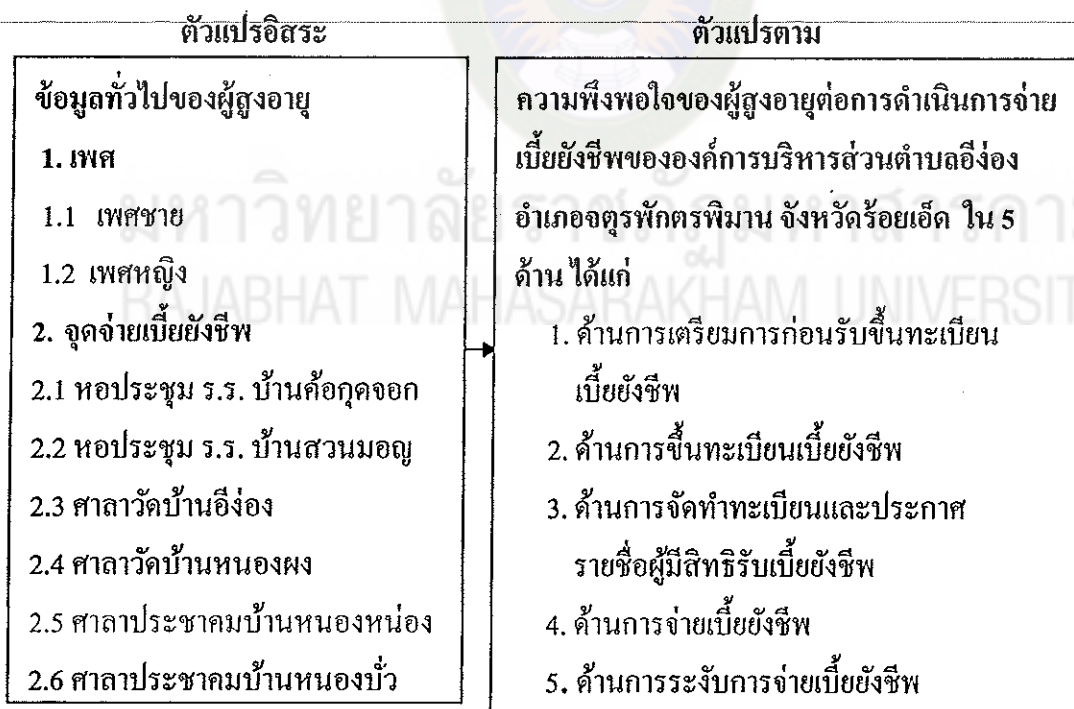
พื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้ คือ องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 9 หมู่บ้าน (องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง. 2554 : 6)

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษาครั้งนี้ เริ่มตั้งแต่เดือน ตุลาคม – เมษายน 2555

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ผู้ศึกษา ได้ศึกษาและยึดตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 แนวทางการดำเนินงาน สงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น และการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด มาบูรณาการเป็นกรอบแนวคิดหลักในการศึกษา ซึ่งแสดงได้ตามแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง การปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับ

การดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง การปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 หนังสือสั่งการของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น แนวทางการดำเนินงาน สงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น และการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด มาบูรณาการซึ่งแยกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การเตรียมการก่อนรับขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ การขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ การจัดทำทะเบียนและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ การจ่ายเบี้ยยังชีพ และการระงับการจ่ายเบี้ยยังชีพ

1. การเตรียมการก่อนรับขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ หมายถึง การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจข้อมูลผู้สูงอายุ การประชาสัมพันธ์หลักเกณฑ์และคุณสมบัติผู้มีสิทธิขึ้นทะเบียนเพื่อขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การจัดเตรียมเอกสารเพื่อขอขึ้นทะเบียน รวมไปถึงการกำหนดวัน เวลา สถานที่ ในการขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

2. การขึ้นทะเบียนเบี้ยยังชีพ หมายถึง การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปีงบประมาณถัดไปด้วยตนเองของผู้สูงอายุหรือผู้รับมอบอำนาจซึ่งจะรับขึ้นทะเบียนผู้สูงอายุในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี ตามวัน เวลา และสถานที่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลอึ่งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด กำหนด

3. ขั้นตอนการจัดทำทะเบียนและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ หมายถึง การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนรายชื่อและประกาศผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ซึ่งต้องมีการตรวจสอบคุณสมบัติก่อนที่จะประกาศ และนำไปปิดประกาศหรือแจ้งให้

สาธารณสุขทราบภายในวันที่ 15 ธันวาคม ของทุกปี และไม่น้อยกว่า 15 วัน ตามสถานที่ที่
องค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด กำหนด

4. ขั้นตอนการจ่ายเบี้ยยังชีพ หมายถึง การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินเบี้ย
ยังชีพผู้สูงอายุ โดยจ่ายเป็นเงินสด อัตราการจ่ายแบบขั้นบันได อายุ 60 – 69 ปี จ่ายในอัตรา
600 บาทต่อเดือน อายุ 70 – 79 ปี จ่ายในอัตรา 700 บาทต่อเดือน อายุ 80 – 89 ปี จ่ายในอัตรา
800 บาทต่อเดือน อายุ 90 ปีขึ้นไป จ่ายในอัตรา 1,000 บาท ตามจุดจ่ายเบี้ยยังชีพที่ผู้สูงอายุนัด
รวมกันไว้ ไม่เกินวันที่ 10 ของเดือน

5. ขั้นตอนการระงับการจ่ายเบี้ยยังชีพ หมายถึง การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการ
ระงับการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เนื่องจากสิทธิของผู้ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุสิ้นสุดลงโดยการ
ตาย ย้ายภูมิลำเนา แจ้งละสิทธิ ขาดคุณสมบัติเนื่องจากได้รับการช่วยเหลือเป็นเงินเดือนจากร
รัฐแล้ว

จุดจ่ายเบี้ยยังชีพ หมายถึง สถานที่ที่ใช้ในการจ่ายเบี้ยยังชีพ ซึ่งแบ่งเป็น 6 จุด คือ จุด
ที่ 1 หอประชุมโรงเรียนบ้านค้อกุดจอก จุดที่ 2 หอประชุมโรงเรียนบ้านสวนมอญ จุดที่ 3
ศาลาวัดบ้านอึ้งอ่อง จุดที่ 4 ศาลาวัดบ้านหนองผง จุดที่ 5 ศาลาประชาคมบ้านหนองหนอง
และจุดที่ 6 ศาลาประชาคมบ้านหนองบัว

ผู้สูงอายุ หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุเกิน 60 ปี ขึ้นไป และมีสัญชาติไทยในที่นี้หมายถึง
ผู้สูงอายุที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง อำเภอจตุร
พักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

คณะผู้บริหารท้องถิ่น หมายถึง นายกององค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง รองนายก
องค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง และเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ หมายถึง นักพัฒนาชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง
อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

ประโยชน์การศึกษา

สามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับความพึงพอใจของ
ผู้สูงอายุต่อการดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลอึ้งอ่อง อำเภอจตุรพักตร
พิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อปรับปรุงแก้ไข พัฒนาการดำเนินงาน เพื่อสร้างความพึงพอใจ
รวมทั้งขยายผลไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ต่อไป